

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף דעם 11

וְשֶׁנֶעֱבְרָה לָנוּ עֲבִירָה.
קִרְבָנוּ וְרִשְׁמוֹתָיו, אֵלֶּם
פִּי עַד אַחֵר, שְׁלֵן אֵלֶּם
לֹחַד כִּרְעִינָה וְנִגְשָׁנָה, אוּ עַל
עַל הַעֲבִירִים. שְׁלֵן שֶׁ
אֵלֶּם נִפְעַל אֲמֹר, לֹחַד כִּי
עִידִם דִּכְדִּי אֵלֶּם נִקְבְּלָה
וְאִפְשֵׁן כִּנְהֵנָה מִיִּמְכָּר בִּבְרוּחַ
וְזִכְרֵנוּ לְעָלְמֵי עָלְמֵי הָאָרֶץ
נָמִי בְעִירֵי הוֹמָה, שֶׁאֲחֵמָה
אֵיחָם הַלֵּל הַקִּיּוּסִים וְאִמְרוּ
עֲמֵת חַיִּים, וְדִרְחָמָה לְחַיִּים
לְדִרְחָמֵינוּ (וְדִרְחָמֵי) וְדִרְשׁוּ
הַשְׁפִּיעִים יִשְׁעֵי וְהִנֵּה עַד שָׁמָּה
וְיִשְׁקָעִין לֵב בְּנֵמֵת הַיָּם
תִּקְרָא מִתּוֹת בִּבְרוּחַ דָּהָא

מוסף תוספות

[illegible]

עשו גבי זנות, חס' כתובות כו:

האומר פרק שלישי קידושין

שורק נרבע. ואסור להקדשה. אבל לטקולו מרי צענין דאמר מר (בבבא דף מה.) כמיסת הצעלים כך מיסת השור; וסגא סוגא. לענין פסולי קרבן צומחים ובכורות; ולריבא. לאשמועינן צבוליה דשמיטתו הודאה היא: חזי ליה צימי טומאסו. ולא איכפת ליה ולא הודאה

היא ומותרים לטעוריס: לאו לבני
מוצא קיימי. ולא איכפת ליה להחמיש
והואלה מיהא לא הויה וימחר להקדשה
לירכא: אסרו וינסה צעד אחר.
כלומר אסרו לו עד האין שחק וימנה
והוא שחק מכו לילאשר העד עליו:
ולא הוה אמי. ההוא מתיא לעת
הקובע לו לפני שמואל: צדק. שמואל
שליח במהרה שמהרטי נדר. מאי
לאו אי מתימן לך. האי עד כשאר
עד אחד דידעת ביה שאני מפקולי
עדות דלאו גולגל הוה: אפקס. הואיל
ולא הכחשימי שמואל: אי היתך. מן
ההניסא על שמועמאלי הוה: לנחלימי.
שם מדינה שבמדבר: מלוחים. ירקות
ועמין קקולי בלשון ארמי כמו
הקוטפים מלוח ועיין שם (אייז 5)
דכסוי עמוקים בנבין. גיז שם שבו
מן הגולה והיו עניים והיו מוציאין
האלהם במלכא אף אט נאכל
מלוחין להיות זכר לעיני אבותינו
והארות לפני הקדוש ב"ה שהלחנו
והעשינו: לבן של פרושים עליך.
שונאין הס ואין שמחים בהללחתך:
ומה אעשה. ידע שכן הוה: הקס
לסם שני עיניך. על הוי הקדש
על מתאן ויעמוד על דרגהס לפי
שהס כחוד בו והס יגלו אלה לבס.
ואע"ג דלאו שעת עבודה כדאמר
בפ"ב (לעיל דה). בגדי הכונה ימיו
ליהנות בהם: סגרי אומרים אמו
נשכיתם הים: המודיעים. לך מיחו ב
שהיו הפרושים אומרים עליו אמו
נשכיתם מודיעים כך על בית
שמועאי היה ונכניה פסולה לכהנה
ונשאה אביו ונמלה הלל: וידברו המי
ישראל בועס. שלם המלך עליהם:
כך הוה דיו. לקבול חרפתו: וכך
הוה דיעך. בתמיא שלא נתקם מהם:
ורומס. הרגם: מה סקא עליה.
שמה תשתכח אמר ליה רבי ק"ת
כרובה ומונחת ובתוכה המעות ולא
ישתכחו: וסוואן כרעה. וילשון ורץ ירץ
ויגמול שקדים (ומגדל ח). ל"א צברה
לבון נולדים (ומקבל ח). כנילון המעביר
גמלה ס': שמעון בן עסא. אחי אשתו
היה ס' והבדילתו ס': הדי דמי. ורובק
הדבר ואלו נמלא דמשמע שהמקורו
קולת וקל ס': סמור אבני. דלאמי
אשתמיא והיכי קתמר ולא מלאו.
אמרת אוקי תרי לבדי תרי ואוקי
איתתא אחותה הימ דאי הוה קמן
והיתה צאה ל"ד להמירא אכל צנה
והדין א"ל חוקה דכשיות שפסול:
מעידים על מחילת לידמו בפסול:
אלא לאו צעד אחר. העיד על
הכשיות ונאו שנים והכחשימו: דרב
אבא בר מינומי. צעלמא. שפסא
הכניסו חספסי. העניסו להם שפסא
וסקוריס שהיא זאת וגזוזה מהס לאחר
שנשכית עד שלא נמחיה בלא עדים
הילכך אין כאן הכחשה עדים:

מנה

סו.

מנסך ייך בא ווארף האיסור בזה ודאי יש לחוש לדבריו ולבדוק
בדאמר לקמן (שם ד) גבי בעל מום דמצי אמר ליה שלח ואחרי
וכשאלם עושה חבירו שלח לשמור ינו או להביא את המרתק נאמן"
והדיינו בידו ומימין עליה כדי תרי כסותמן עולי וזה דנעין שותק
היינו דקרא דלא עשאו שלח:

אמר אביי היא היא. מימא וזה
 סאמרת המקדש בעד א' אין
 לקידושיו דלחין דכר שצבורה
 מתכות ומטעין ו"ל דהמס אפסר חזו
 גרלא קדשה בצפיד עדים המעוט מתנה
 הכה הציאה אוסרת בין צעדים
 צינן שאלה צעדים ואין אלו ריבין אלא
 שידעו עד האמת מיהו קשה דמשמע
 עד אחד נאמן ונמסכת סוטה
 ג' משמע דלחין האשה נאסרת
 על בעלה אלא על עסק קיטוי
 משמח דנצינן עדים ויש
 לומר דהם מיררי גזלו שותק' אבל
 בשותק בעד אחד מהימן!:

דבא אמר בו' ואית כיון דשומק
דשומיקה כהודאה דמיא? למה
אלא תאסר עליו וכי לא יוכל לעשותה
עליו תמיהה לאיסורא וי"ל דקסבר
דבא דטעמא דשומק מיהמן לאו
משום דשומיקה כהודאה דמיא אלא
משום דאיתא ברעלס דלבר כהמיניה י"ה
ויקון שאין האיסור מכה עדות הכעל
אלא מכה עדות העד לא כהמיניה י"ה
דעד אחד אינו נאמן בדבר שצדקה:
הקם הים בצין שבין עירך.
פירש בקונטרס ואע"ג דלא
שעת עבודה היא הא איתא ויחזי
דף (ד.) דכנגד כהונה יתנו ליהנות
בנה וקשה דלדרכה משמע מהחם
דמדי שחי ויטיל להפשיטן שחי וקורן
להפשיטן דתקלמא ימינה תורה
ומלאי שבת משמע בשאל לצורך
אקריא"ה וימפרש רבינו חם דדוקא אין
משום דכמי בו (שמה ח) וזיה על
תמחו תמיד משמע דמותר שלא בשעת
עבודה? אכל בשאר גזרים לא ויחזי
היה כהן מועד עת השחוקא:

מא' חיות דספכת אהני סמור
אהני. דלשטנצלי וויקי
אָמער גמרא ולא נמלא הקשה בקינטי'
דערבע אוקי תרי כבדי דרי ואוקי
אָמער יבלי בחוקים שערות דלאמרינן
נבי כהן בפרק [האשה שנתארמלה]
[מכות דף ט: ו] ומירן ה"מ אי הווי
אידיה קמן והינה בזה לנ"ד להמירה
דחתם אימ לה חזקה דכשורת אבל
בנה זה הגדול לפנינו אין לו חזקה
בשורות שרי מעידים עליו חתמיה
ילידתו כפסול שאומרים שאמו נשנית
קודם שגדל וזאת מ"מ מיהי ליה
חזקה דלמיה שהיה בחזקה כשורת
אמרין בפרק קמא דמכותו
דף ג: דלברי המסביר על מבעור
בנחמדי וי"ל דלא יאמר אוקי תרי
כבדי תרי אלל בתרומה דרבנן ושרי
ותרי ספיקא דרבנן ובהא לא ההמירו
אבל ביוחסין דליכא איסורא דאורייתא
ההמירו ואסורה היו מדרבנן א:
אמר

אמר ר' יוחנן ברי ר' חנינא
אלא בעד אחד ומעמא דקא
בר סרב מניומי בעדי הומה
הכניסו תחתיה אמר רבא
מנא

אומללה כיארנו האמת. בעד אחד, שהעיד שנשכח וז
עמנו במקום פלוגי וגזירת הכתוב היא שהאחרונים
ס שפחה תחתיה והיוונים* סכורים שהיא זו, ונאמ

"שורד נרבע והלה שותק נאמן ותנא תונא
 וישינעברה בו עבירה ושהמית על פי עד
 אחד או ע"פ הבעלים" נאמן האי ע"פ עד אחד
 היכי דמי אי דקא מודו בעלים היינו ע"פ
 הבעלים אלא לאו דרשתיק וצריכא דאי
 אשמעינן הך קמייתא אי לאו דקים ליה
 כנפנפשיה^א דערבד חולין בעזרה לא הוה מייתי
 אבל נטמא טהרותך מימר אמרין האי
 דרשתיק דסבר חזי ליה בימי טומאתו ו
 אשמעינן הא משום דקא מפסיד ליה בימי
 טהרתו אבל שורו נרבע מימר אמר^ב כל
 השוורים לאו לגבי מזבח קיימי צריכא איבעיא
 להו אשתו וזינתה בעד אחד ושותק מהו^א אמר
 אביי נאמן רבא אמר יאנו נאמן חזי דבר
 שבערה ואין דבר^ב שבערה פחות משנים
 אמר אביי מנא אמינא לה דההוא סמיא דהוה
 מסדר מתניתא קמיה דרש שמואל יומא חד
 נגנה ליה לזה הוה קאמי דרש שליוחא אבתייה
 אדאדאזיל שליוח בחדא אורחא אתא איהו בחדא
 כי אתא שליוח אמר אשתו וזינתה אתא
 לקמיה דמר שמואל א"ל אי מהימן לך זיל
 אפקה ואי לא לא תפיק מאי לאו אי מהימן
 עולך דלאו גולמא הוא ורבא יאי מהימן לך
 כבבי תרי זיל אפקה ואי לא לא תפיק ואמר
 אביי מנא אמינא לה דרנאי מעשה בינאי
 המלך שהלך לכוחליט שנסמכר וכיכש שם
 השמישים כרכים וכחורו היה שמת שמהה
 גדולה וקרא לכל חכמי ישראל אמר להם
 אבותינו היו אוכלים מלוחים בזמן שהיו
 עוסקים בבנין בית המקדש אף אנו נאכל
 מלוחים ובר לאבותינו והעלו מלוחים על
 שולחנות של זהב ואכלו והיה שם אחד איש
 לץ לב רע ובליעל ואלעזר בן פועירה שמו
 ויאמר אלעזר בן פועירה לינאי המלך ינאי
 המלך לכם של פרושים עלך ומה אעשה
 הקם לכם בצץ שבין עיניך הקם להם בצץ
 שבין עיניו היה שם זקן אחד ויהודה בן גדידיה
 שמו ויאמר יהודה בן גדידיה לינאי המלך
 ינאי המלך רב לך כתר מלכות הנח כתר
 כהונה לזרעו של אהרן שהיו אומרים אמו
 נשכית במודיעים ויבוקש הדבר ולא נמצא
 ויבידלו חכמי ישראל בזעם ויאמר אלעזר בן
 פועירה לינאי המלך ינאי המלך הדיוט
 שכשישראל רב הוא רינו ואהא מלך וכהן גדול
 רב הוא דיך ומה אעשה אם אתה שומע
 לעצתי רומסם ותורה מה תהא עליה הרי
 ויתוצץ הרעה על ידי אלעזר בן פועירה^א ויהרגו
 כל חכמי ישראל והיה העולם משתומם עד
 ששכב שמעון בן שטח והחזיר את התורה
 ליושנה היכי דמי אלימא דבי תרי אמרי
 אישבתאי מאי חזית דסמכת אהני סמוך אהרן

מהימין ורמא לעולם תרי ותרי "וכדאמר רב אמיא כדרבי יצחק דאמר רבי יצחק שפירא

עין משפט
נר מצוה

צ א ב מ"י פ"ד מ"ל א"ס
מזכר ה' ב:
צ א ב מ"י פ"ד מ"ל א"ס
ה' יח סג פ"ק מ"ח
טו"ט א"י"ע ס"מ קע"ח פ"ק
ט:
צ א ב מ"י ש"ס הל"ה יח סג
ש"ס טו"ט א"י"ע ס"מ
קטו פ"ק ט: וס"מ קע"ח פ"ק
ט:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הקם וכו' וספיר
ד"ה. ע"י יומא קט ע"א פד"ה
בגד כהונה:

תום' ר"י הזקן

[illegible][illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones